

Beste leden en sympathisanten,

In deze nieuwsbrief geven we opnieuw meer aandacht aan de het reilen en zeilen van Chico Latino zelf, zowel in België, Nederland als in Peru.. Daarnaast vinden jullie ook een verslag van vrijwilligster Elke, die een aantal boeiende bedenkingen formuleert over de impact van ons werk op de oorspronkelijke indiaanse cultuur.

*In België hebben we veel aandacht besteed aan een grondige selectie en voorbereiding van de vrijwilligers. En mét resultaat: **14 vrijwilligers hebben in 2005 met enthousiasme en deskundigheid de Peruaanse medewerkers bijgestaan** en dit soms wel een jaar lang!*

*Sensibilisering, sponsoring en financiële acties blijven een belangrijk aandachtspunt. De **actie verjaardagskalender** was en is een groot succes. Hij is nog steeds verkrijgbaar voor 12 euro. Verschillende scholen hebben ons gesteund: zo gaat een speciale dank naar de **Vrije Basisschool van Tielt Winge**, de **ARK van Kessel-lo** en naar de **Fiduciaschool van Groningen**. Want ook uit Nederland krijgen we sympathie en steun. Zo heeft de **Rotaryclub Lauwersland** in Friesland zich geëngageerd om ons 7 opeenvolgende jaren financieel te steunen.*

*De groei en de degelijke werking van Chico Latino heeft het mogelijk gemaakt om een aanvraag in te dienen voor de **fiscale aftrekbaarheid van giften**. We hebben er goede hoop op om dit al voor 2006 te verkrijgen.*

*In het kader van de **zusterband Edegem-San Jeronimo** hebben we in 2005 **wel 30 kleuterprogramma's** ondersteund met opleidingen waarvan 18 ook met spelmateriaal. De Belgische kleuterleidsters Inge Bal en Nele De Koning hebben hier een belangrijke professionele ondersteuning gegeven. Voor 2006 werd ons gevraagd om **nieuw opgerichte wijkbibliotheken eveneens met opleiding en educatief speelgoed bij te staan**.. Dit zijn educatieve ontmoetingsplekken voor de jeugd in hun eigen wijk of beter gezegd "comunidad", een indiaanse plattelandsgemeenschap.*

*Wie meer wil weten over onze werking wordt van harte uitgenodigd op onze **jaarlijkse info-avond, maandag 27 maart om 20.15 in het gemeentehuis van Edegem***

In Conchacalle dansen de kinderen van het dorpschooltje ter gelegenheid van de plechtige opening van de bibliotheek. Dit zijn de kinderen van de derde en vierde klas. Vanaf het 5^e leerjaar moeten ze naar een ander dorp of naar het centrum van San Jeronimo.

1. In de indiaanse berggemeenschappen hebben de wijkbibliotheken een extra stimulans nodig.

De kinderen uit de berggemeenschap gaan ofwel naar het plaatselijke schooltje, waar vaak maar 1 of 2 juffen zijn voor de 6 leerjaren, ofwel moeten ze helemaal naar het centrum van San Jeronimo waar de grote scholen geconcentreerd zijn.

In Peru hebben ze maar een halve dag school en rond één uur lopen de kinderen de lange weg naar hun gemeenschap terug om te eten en de ouders te helpen op het land. Vaak moeten ze het eten dat moeder 's ochtends gemaakt heeft opwarmen en naar hun ouders op het veld brengen. Weer een wandeling van gemiddeld een uur.

Door het halve dagstelsel krijgen de leerlingen een pak huiswerk mee naar huis en dat is een moeilijke klus waarbij hun ouders die zelf nauwelijks school gelopen hebben hen niet kunnen helpen. Daarom worden er nu wijkbibliotheken opgericht, die over de nodige schoolboeken beschikken en ook leerspelletjes, die op een leuke manier de leerstof in die kleine hoofdjes moet krijgen.

En wie houdt die bibliotheek open en helpt de kinderen, speelt met hen?

Meestal is dit een jongere uit de gemeenschap zelf die het middelbaar net achter de rug heeft en naast zijn werk nog probeert verder te studeren. Zonder enige didactische opleiding en voor niet meer dan wat zakgeld wordt hij of zij verondersteld elke namiddag het lokaal open te houden en de kinderen te helpen.

Het hoeft geen betoog dat hier wat extra ondersteuning nodig is!

Juf Rosa van het kleuterprogramma laat de kleintjes kennismaken met de mozaïekblokken. Voor de grotere zijn er letterdobbelstenen, een bingo van vermenigvuldigingen en een woordenvisspel. Een geschenk van Chico Latino aan de nieuwe bibliotheek.

De gemeente Edegem geeft Chico Latino de financiële mogelijkheid om deze jongeren op te leiden, een basismodule educatief spel materiaal te bezorgen (eigen productie van Chico Latino!) en om de 14 dagen in de bibliotheek zelf de begeleider en de kinderen te gaan ondersteunen en stimuleren. Dit laatste is de taak van onze Peruaanse medewerkster Violeta. Onlangs stuurde ze een mailtje met volgend verhaal :

" Toen ik voor mijn veertiendaags bezoek aan het lokaaltje van Pillao Matao toekwam, stond ik voor een, gesloten deur. Buren wisten me te vertellen dat Elsa, de verantwoordelijke nu elke maandag, dinsdag en donderdag in de namiddag studeert, en haar kleine broertje met de sleutel naar de bib stuurt. En inderdaad, op het pleintje reed een kleine baas van 7 jaar ijverig rondjes op zijn fietsje. Nu, ik was niet van plan om onverrichter zake naar Cusco terug te keren, na 1,5 uur met mijn dochtertje Rubi te voet naar boven geklommen te zijn,.... dus haalde ik het enige tafeltje dat de bib rijk is naar buiten, samen met onze aantrekkelijkste spelletjes en begon demonstratief met Rubi te spelen. Al snel kwamen er andere kinderen kijken en konden we hen motiveren om mee te doen. Toen er zo'n 8-tal verzameld waren begonnen we liedjes te zingen, maakten een mensenketting en al zingend liepen we het dorpje door om nog andere kinderen naar het lokaaltje te krijgen. Toen Elsa buiten adem om 5 uur toekwam waren er 21 kinderen en hadden zich ook een aantal nieuwsgierige moeders verzameld. Nu kon ik aan de moeders het nut van de bib uitleggen, ik kreeg hen zelfs mee aan het spelen met de rekenspelletjes! Velen hoorden nu pas van het bestaan en de zin van de bibliotheek! Met Elsa had ik nog een lange babbel over haar verantwoordelijkheden en hoe ze haar studie met de bib kan combineren. Want ze is echt wel van goede wil, maar weet ook niet altijd hoe het aan te pakken. Ze is echter echt heel lief met de kinderen en heeft de goede kwaliteiten als opvoedster. Met onze ondersteuning gaat dit zeker lukken.

En wat hebben jullie met Kelly weer een droom van een vrijwilligster gestuurd! Zij neemt het op zich om al spelend op straat de kinderen te ronselen. Samen gaan we nog een milieuactie ondernemen want het grasplein voor het lokaal is niet om aan te zien van het zwerfvuul! Samen, met de kinderen gaan we grote cilindervaten in felle kleuren schilderen om als vuilbak te gebruiken en spandoeken met " we houden onze comunidad schoon". Je weet dat ik de projecten maar tweemaal per maand kan

bezoeken. Gelukkig is Kelly heel enthousiast en gaat ze speciaal tijd investeren in deze wijkbibliotheken die het meeste stimulans en ondersteuning nodig hebben. Stuur je ons nog zo'n paar vrijwilligers? "

3. Elke Verreycken : " Wat brengen we teweeg? "

De bus stopt waar de weg in een scherpe bocht begint te dalen. Omgeven door draagdoeken in bonte kleuren en streepjes, en in een doffe geur van gepofte maïs en teveel mensen in een warme bus zoek ik mijn weg naar buiten. Wie goed kijkt ontdekt overal op de helling kleine afgesleten wandelspoortjes. We beginnen aan de klim, Het is ongeveer half drie na de middag en op de chacras die we passeren

onderweg naar het lokaaltje van Wawasonco zijn ouders en kinderen druk in de weer. Wanneer ik met mijn blanke gezicht het bergdorpje Huancalle binnenstap, krijg ik meteen de volle aandacht en word ik vanuit alle hoekjes aandachtig bekeken. Automatisch word ik door iedereen begroet met 'buenas tardes profesora'. De kinderen komen enthousiast naar ons toegelopen en m'n hand wordt gevuld met een lief en vast hardwerkend kinderhandje. Verstopt achter een grote glimlach en een enthousiast gebrabbel word ik toch elke keer snel een stukje kleiner vanbinnen. Veel meer dan in mijn rekentrucjes en hulp bij hun huiswerk zijn de kinderen geïnteresseerd in mijn lange bruine haren, de belletjes aan mijn sjaal, de stad waar ik net vandaan kom en verblijf en mijn doodgewone naam Elke die toch elke keer weer het mopje van de dag blijft als ze in het Qechua tegen elkaar Alco fluisteren. (Je moet weten dat de doffe e onuitspreekbaar is voor deze Spaans/Qechuatalige kinderen en dat hun versie van mijn naam 'Alco' in het Qechua hond betekent) Vandaar dat die hond je steeds volgt...ik speel het spelletje mee en zeg ze dat we stapelverliefd zijn op mekaar. De angst en drang niet als 'De Alleswetende Westerling' over te komen vraagt hier geen enkele inspanning. Wanneer ik dit dorpje bekijk trek ik onze overdreven individualistische en materialistische Westerse cultuur eerder in vraag. De eenvoud en verbondenheid waarmee deze mensen samenleven is in onze cultuur nog amper denkbaar. Onze 'aangelegde bossen', 'aangelegde wegen' en straklijnige gebouwen vormen een sciencefictionachtig toekomstbeeld bij de schoonheid van de bergen en bewerkte hellingen met hun kleine adobe huisjes. Maar bij deze gedachte komt al snel de keerzijde van de medaille. Moesten de randen van dit

dorp de randen van de wereld vormen woonden hier misschien de gelukkigste mensen (ter wereld). De waarheid is helaas anders. De gezinnetjes in Huancalle werken zich van 's morgens tot laat na de middag als het donker wordt te pletter om hun oogst op de droge terrassen te kunnen redden. De boeren worden schandalig onderbetaald voor de groenten en gewassen die ze leveren, de vrouwen met open ogen afgezet wanneer de handelaren hun zelfgemaakte oorbelletjes, beschilderde potjes,... verkopen om in Cusco bij de toeristen tegen woekerprijzen aan de man te brengen. Ondanks een overvloed aan verse groenten eten de dorpingen heel eenzijdig. De eieren en groenten worden allemaal doorverkocht

omdat ze de opbrengst nodig hebben, en zichzelf en hun kinderen houden het bij aardappelen, quinoa, en andere goedkope en voedingsrijke producten. Het feit dat Huancalle een bergdorpje is dat zo dicht aan de grote weg ligt maakt hen enerzijds het leven wat makkelijker. Zo kunnen ze mee op de elektriciteitsbedrading en hebben zo toch wat licht in hun

dorpje. De handelaars komen regelmatig langs en hun producten kunnen aan de man gebracht worden. Anderzijds laat de stad de bewoners ook helemaal niet koud. Ze worden meegesleurd in de geldstroom en de droom van elke ouder is dat zijn kind ooit zal kunnen óntsnappen uit deze harde landbouwerswereld door in de stad te kunnen studeren en een beter leven op te bouwen. Zij zijn MAAR de boeren, de armsten, die moeten onderdoen en opkijken naar de rijke stedelingen. De eigenwaarde die ze zichzelf toekennen en ook door de andere bevolkingsklassen krijgen in gelepeld is schrijnend laag.

Huancalle wil groeien, zichzelf uit deze bodemloze spiraal van hard werken en armoede trekken. De meeste kinderen in Huancalle krijgen elke voormiddag les. Wawasonco wil ze helpen bij hun huiswerk, ze een plekje geven om dit te kunnen maken, ze sociaal vaardiger maken. Naar de oudere kinderen toe willen ze graag wat voorbereiding geven op de stad. Dit willen ze onder andere graag doen door hen te wapenen tegen vooroordelen t.o.v. hen, tegen uitbuiting, maar ook door hen een beeld te schetsen van het leven in een stad.

Een knap idee...want jongeren van hieruit onvoorbereid de stad insturen om te gaan studeren is zeker en vast een slecht idee.

Maar of we ze helpen 'groeien', daarrond is mijn hoofd de hele tijd in tweestrijd. Is het verantwoord een TV en DVD mee de helling op te sleuren om de kinderen beelden te tonen van de stad als ze 's morgens voor schooltijd met een lege maag op de chacras staan te werken? Is het voor de kinderen een echt feest als ze ook eens echte limonade uit de stad kunnen drinken maar daarna de lege plastic flessen op een grote groeiende berg belanden met ander anorganisch afval?

Voelen deze jongeren zich gelukkiger als ze beelden zien van rijke gezinnen met tv, rijkelijk gevulde luxekeukens en (voor de toeristen) schoongeveegde straten. Weten ze dat het leven in de stad ook echt hard kan zijn voor wie niet mee kan in deze geldstroom? Is het onomkeerbare en groeiende besef van deze rijkere, meer materialistische wereld voor een

dorp dat balanceert op de overgangsgrens eerder een vooruitgang of een vervuiling? Beide, denk ik.

3. Chico Latino in België

Ook dit jaar houden we een informatieavond voor al onze leden en sympathisanten. Voor de kandidaat vrijwilligers is dit tevens de gelegenheid om met "oudgedienden" kennis te maken. Aan de hand van recente video-opnamen en foto's geven we een beeld van de werking in Peru.

We verwachten jullie dan ook talrijk op 27 maart in de trouwzaal van het gemeentehuis van Edegem. (op het gemeenteplein)

Wie nog lidgeld (20 €) of een gift wil storten

Dit is onze bankrekening: 001-3363111-03

agenda	
27 maart 2006 20.15 uur	Informatieavond met video en foto's in het oud gemeentehuis Edegem
6 mei 2006	Benefietfeest Chico Latino te Edegem
13 en 14 mei 2006	Chico Latino op Mano Mundo (De Schorre, BOOM)